

„Orice durere are leac.
Greutatea este doar să-l
dibuiești.”

- Liviu Rebreanu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XII
Numărul 669

17 - 23 aprilie 2024

Când urmarea va fi fost, de fapt, un scop în sine: pecetea antihristului...

Cezar Adonis
Mihalache

Deocamdată doar o pecingine, dar vai de noi când va fi devenit pecete... Când, de pe mâinile falșilor creștini, ce fac astăzi jocuri atât de dubioase, va fi fost transformată în matrice de negare, înfierare, prigonire și alungare... Când va deveni lance împunsă în fiecare dintre noi... Și nu doar pentru a ne face să ne pierdem dreapta credință, încercând să ne împingă pe drumul dintâi al pierzaniei, rătăcirea, ci pentru a ne anihila în războiul de dincolo de conflictele generate, extinse, supraevaluate și redimensionate, geostrategic, de acum, în războiul lumilor... Pentru că acesta va fi cel adevărat: cel pornit în numele prigonirii creștinilor... La început al ortodocșilor... Apoi, într-o lume în care și spinii Mântuitorului sunt smulși de mâinile trădătoare, de „pilații” și toți acei „iuda” ce s-au ascuns printre noi, împotriva creștinismului... Iar „problema” cu decizia Estoniei, legată de declararea Patriarhiei Moscovei drept organizație teroristă, nu este aceea că vizează doar singularitatea unei poziții (nu numai necreștine, ci anticreștine până la exfolierea și implantarea altor seminții), ci faptul că nu poate rămâne singulară. Pentru că poziția unui stat membru UE, mai ales la o asemenea dimensiune de provocare, nu poate fi doar a lui. Nu într-o uniune cu repere, indicații, decizii, „recomandări” comune... Și mai ales când este evident că nu este vorba strict despre consecințe, ci de scopul în sine al unei asemenea decizii (ce va ajunge un motiv generator)... De aceea, această poziție anti-ortodoxă, înainte de a fi anti-putinistă, trebuie atacată, respinsă, anulată, altminteri, să nu ne mire posibila ei adoptare la nivelul întregii uniuni, sub pretextul obligativității transpunerii ca legislație comună...

Și este cât să poate de îndreptățit ca poziția Estoniei să fie văzută tocmai

ca un atac la adresa valorilor, reperelor, artefactelor, inclusiv religioase. Pentru că spre asta duc toate acțiunile psihopaților care au pus mâna pe Uniunea Europeană, transformând-o într-un bici în mâinile atâtor „pilați” devniți, din decidenți, și executanți într’ lapidarea valorilor fundamentale... În „biciuirea” nu a slabelor moravuri, nu a dezaxațiilor, nu a anormalului anormal prin însăși felul de a se extinde peste tot cea a mai rămas firesc și de bun simț, ci a drept credincioșilor. Și nu, nu Estonia este „capul de capi” al acestei ofensive anti-ortodoxe... Ea este doar un mijloc pus la îndemâna antihriștilor... Folosită pentru a fi inserate decizii peste fundațiile clădite de cei ce au pus umărul la constituirea unei frumoase Agore a unei Europei de cândva, azi, nu doar o ruină în pragul războiului, ci ziduri de bolovani desprinzându-se și prăbușindu-se peste propriul sine...

Și poate că Estonia face jocul slugarnic impus dinspre UE... Și este doar o aparentă piatră ridicată ce va sfârși drept cârpă de aruncat după ce-și va fi împlinit menirea antihristică a azvârlirii acestei prime pietre... O pietricică încă dar care va deveni un greu bolovan atârând de destinul religios al Europei... Pentru că, declararea Patriarhiei Moscovei drept organizație teroristă, judecând nu omul ce o conduce vremelnice, nu staful

politic din spatele ei, și al zidului Kremlinului, ci însăși o entitate religioasă, va fi urmată (căci urmarea este doar un scop, nu?!), de o poziție similară și dinspre Ucraina, apoi bulgărele antihristic se va tot rostogoli... Și da, este un demers ce

urmează regulile antice ale dezbinării... Cu un ortodoxism împărțit deja între bun (cel nou) și rău, cel vechi, în așa fel încât antihriștii să-și atingă primul țel: acuzarea și prigonirea acelor care refuză să se dezică de vechiul ortodoxism, neacceptând bicefalitatea impusă prin cartușele politice din cătarea războiului.

Și va rămâne doar o poveste că, deși decretând Patriarhia Moscovei drept organizație teroristă, aparținătoarele, inclusiv cea din Estonia (Biserica Ortodoxă Estoniană din subordinea Patriarhiei Moscovei numărând peste 100 000 de enoriași), nu vor fi și ele acuzate și încadrate ca organizații teroriste... Se va întâmpla curând când, unul după altul, statele membre vor urma rictusul anti-ortodox impus prin recomandări transformate în reglementări... Căci valorile tradiționale și raportarea la acestea devin, nu doar elemente de nesupunere, nu doar de nealinie în anormalul „political correctness” -ului de acum, nu doar acuze de trădare a noilor „principii” (de uniformizare „orwelliană” a Europei), ci pentru studiul cancerului din de-a dreptul capete de acuzare... Și de „lapidare” prin politicile economice, sociale, anti-naționale, anti-unitate, anti-familie, anti-religioase ale antihriștilor ce au împânzit și întinează cadaveric Europa... Iar Nietzsche poate că s-a înșelat... Nu în privința apariției anticristului

ca luptă împotriva creștinismului, ci a extinderii sale ca „religie a sclavilor”... Căci, sclavi vom deveni noi, de ne vom lăsa striviți...

Și chiar de-ar fi să piară întreaga lume, nu?!...

Gheorghe
Pipera

Presa americană spune că, în fața unui val de peste 167.000 de procese în care este acuzată de cauzarea cancerului, multinaționala Monsanto-Bayer, o companie de farmacie, chimie agrară și bioinginerie producătoare de organisme modificate genetic (OMG), a derulat un amplu și eficient lobby pe lângă parlamentarii a trei state americane pentru a

obține stoparea sau măcar limitarea acestor procese, în speranța evitării falimentului și a continuării producției de Round Up. Celor ce au uitat, le reamintesc că Round Up este un erbicid calificat cancerigen în 2015 de centrul pentru studiul cancerului din OMS, centru cu sediul la Paris.

Deși acest studiu a fost dezavuat de „cercetătorii” plătiți de Monsanto și ridiculizat de presa main stream, de rețelele de socializare și de mizeriile sekuriste auto-intitulate „verificatori ai faptelor”, mai multe instanțe din California au obligat Monsanto, din 2017 încoace, la despăgubiri de miliarde plătibile moștenitorilor celor care au murit de cancer de la Round Up. Astfel, companiile reunite Monsanto & Bayer au fost de acord să achite alte miliarde pentru a închide alte procese; cu toate acestea, erbicidul cancerigen Round Up încă se vinde masiv, cu enorme profituri, inclusiv în România. Dar, lobby-ul Monsanto - Bayer a dat deja rezultate „remarcabile” în UE; în octombrie 2023, UE a prelungit autorizația de comercializare a Round Up pe încă zece, asta după ce Macron a reușit să evite de două ori interdicția, în 2017

și 2021, pasămite la presiunea fermierilor francezi care, cică, s-au temut că le cresc costurile în lipsa minunatului Round Up.

Ironic, acel centru OMS care studiază cancerul are sediul în Paris...

Apropo de fermieri... Și în SUA cei de la Monsanto / Bayer s-au folosit de ei. Cică, dacă nu mai cumpără ieftin de la Monsanto - Bayer Round Up, fermierii americani or să cumpere erbicid scump de la chinezi. Și or să piardă sute de locuri de muncă... Bine

măcar că mor zeci și sute de mii ca să se păstreze sute de locuri de muncă pentru a se putea achita credite la bănci.

Oricum, e încurcată rău treaba cu nasolii de chinezi... Și nu, nu s-ar gândi niciun politician sau judecător să oblige Monsanto - Bayer să producă erbicid ieftin și ne-cancerigen... E precum extragerea aurului cu cianură, extragerea litiului cu uciderea a milioane de litri de apă pe tona de minereu și depozitarea în pungi subterane a CO2, pentru a fi cât mai mare riscul de distrugere a surselor de apă și a faunei și florei acvatice și riscul de cutremure manmade... Plus mutarea și bombardarea cu tot felul de substanțe chimice a norilor...

Plus „imunizarea” cu substanțe ce conțin nano-instrumente de manipulare genetică... Pseudo-știința trebuie să meargă înainte chiar de-ar fi să piară întreaga lume, nu?...

Valahii din Bitinia (Asia mică). Transhumanță și autohtonism...

Ionuț
Tene

Tr a n s h u m a n ț a păstorilor din Balcani a cuprins după anul o mie și zona Bitiniei, fostă provincie tragică din nord-vestul Asiei Mici, în zona litoralului de sud al Mării Negre. Apartenența vlahilor la Imperiul bizantin a permis acestora, începând cu împăratul Iustinian cel Mare, să practice oieritul în zona capitalei Constantinopolului și în nord-vestul Asiei Mici până la căderea Bizanțului la 1453. Desigur ocupația otomană nu a blocat fenomenul păstoritului la valahi, aceștia fiind buni producători de carne de miel, foarte căutată pe piața turcească și musulmană. Păstorii valahi din Balcani și-au păstrat privilegiile pastorale până târziu, în perioada de părușire a Imperiului Otoman, în secolul al XIX-lea. Ei și-au pierdut limba vorbită aromână, adică limba română străveche populară, de secolul XIII, grezându-se prin limbă, dar și nu prin port, ocupații sau tradiții. Sunt istorici care pun existența vlahilor din Asia Mică și pe seama etnogenezei traco-romane. Înainte de cucerirea romană, Asia mică de nord-vest aparținea unor regate tracice, inclusiv zona cetății Troia. Posibil ca unele cuvinte iliro-trace să fi rămas la această populație de păstori, dar grosul transhumanței și emigrările din secolul XIII făcute de împărații bizantini ar fi creionat în acest areal o zonă a păstorilor valahi. Blachernae sau Vlaherne (în limba greacă: Βλαχέρναι) a fost un cartier în partea de nord-vest a Constantinopolului, capitala Imperiului Roman de Răsărit. În acest cartier era un izvor căutat, un palat imperial, dar și renumita biserică „Sfânta Maria” din Blachernae (Panagia Blacherniotissa), construită de împărăteasa Pulcheria, soția lui Flavius Marcianus, în anul 450, extinsă de împăratul Leon I (457–474) și renovată de Iustinian I cel Mare (527–565). Biserica Sfânta Maria a fost distrusă de otomani în 1434, dar a fost reconstruită în 1867. Filologul român Ilie Gherghel, după compararea documentelor istorice apărute în Imperiul Roman de Răsărit, în special a scrierilor lui Genesis și a Lexiconului Suidas a demonstrat o origine romano-bizantină a cuvintelor „vlah” și „Blachernae”. Conform acestei opinii, cuvântul „Blachernae” a apărut prima dată în Imperiul Roman de Răsărit în sec. al VI-lea și se referea la un cartier în care locuia o mică colonie de vlahi veniți din Scitia Minor (Dobrogea de astăzi). Gheorghe Popa Lisseanu a susținut de asemenea această opinie.

Suburbia Vlaherne este pomenită și în scrierile lui Teofan Mărturisitorul în legătură cu revolta lui Flavius Vitalianus împotriva împăratului Anastasius din

anul 513. După Ilie Gherghel, cuvântul vlah s-a răspândit în lumea germanică și slavă prin intermediul vikingilor care au intrat în contact cu Imperiul Roman de Răsărit. Originea bizantină a cuvântului vlah este sprijinită și de istoricul Stelian Brezeanu, care consideră că una din primele scrieri despre românii de la sud de Dunăre, semnalate sub numele de „vlachorynchini” (vlahii de pe râul Rynchos), a apărut într-o povestire istorică referitoare la mănăstirea Kastamonitou, scrisă în secolul al XVII-lea dar bazată pe o sursă bizantină din secolul al IX-lea. (vezi Ilie Gherghel, Câteva considerațiuni la cuprinsul noțiunii cuvântului „Vlach”, București: Convorbiri Literare, 1920, pp. 4-8; G. Popa Lisseanu, Continuitatea românilor în Dacia, Editura Vestala, București, 2014, p. 78; Theophanes Confessor. În: Fontes Historiae Daco-Romanae, București, Institutul de studii Sud-Est Europene, 1970, p. 599; Stelian Brezeanu, O istorie a Bizanțului, Editura Meronia, București, 2005, p. 126). Colonia de vlahi din Bitinia (Asia mică) a fost o regiune istorică, care a cuprins și un regat elenistic în nord-vestul Asiei Mici, între Marea Neagră și Marea Marmara. Cercetătorul Teodor T. Burada a descoperit în anul 1892 nouă sate de vlahi în Bitinia, în nord-vestul Asiei Mici. „Dar chiar și acolo unde s-au cufundat în alte popoare, energica vitalitate a poporului român a lăsat urme văzute, ale fostei lui existențe. Avem nouă sate de Vlahi în Bitinia (Asia), descoperite de mine în anul 1892, care au luptat și luptă încă și până astăzi pentru a-și menține originea lor, portul și numărul cel mare de cuvinte românești ce au în graiul lor”, scria în 1916 Teodor T. Burada. Acum se ridică două întrebări: vlahii din Bitinia identificați de cercetătorul Teodor T. Burada erau meglenoromâni, categorie de români pe care o cunoaștem, sau era o descoperire de senzație, rămășițe ale vechilor traci care au înființat regate precum Troia pe țărmurile de azi ale Turciei? Nu pare credibilă această teorie de un protocronism funciar. Se pare că vlahii identificați de Teodor T. Burada erau meglenoromâni (machedoni – zona Tesalia și mai ales macedoni de nord), pentru asta avem explicații, dar dacă a descoperit o nouă categorie de vlahi, asta înseamnă că arealul de răspândire al vlahilor depășea Peninsula Balcanică și putem vorbi de o prezență însemnată a Vlahilor și în Anatolia. (vezi Gheorghe Popa-Lisseanu, „Continuitatea românilor în Dacia. Dovezi noi”, editura Vestala, București, 2016).

Bitinia este mărginită la nord de Marea Neagră, la est de Pamfilia și Galatia, la sud de Frigia iar la est de Misia

și Marea Marmara. Regiunea a fost populată din mileniul I î.H. de triburi trace, cel al bitinilor dând numele întregului ținut. Bitinia beneficiază în secolele VI-IV î.H. de o largă autonomie în cadrul Imperiului Persan, fiind condusă de dinastii locale. Pe litoral, în secolele VII-VI î.H., sunt fondate coloniile grecilor vechi Calcedon și Astacos. În epoca luptelor dintre diadohi, principele trac Zipoites se emanicpează de sub autoritatea lui Lisimah și adoptă în 297 î.H. titlul de rege marcând începutul erei bitiniene și punând bazele unui regat elenistic independent. Amenințați de puternicul vecin Mitridate VI Eupator, regii elenistici nu-și pot menține tronul decât cu sprijin militar roman. Ei lasă Romei moștenire regatul Bitiniei, organizat de Cneus Pompeius în 63 î.Hr. ca posesiune romană în provincia Bitinia Pontus, inclusă din 395 în Imperiul Roman de Răsărit. De asemenea, în Bitinia, la Niceea, are loc în 325 primul conciliu al bisericii creștine, iar la Calcedon, în 451, cel de al IV-lea, cunoscut și sub numele de Conciliul de la Calcedon care condamnă doctrina monofizită. În zonă apar vlahii refugiați sau „roiți” de fenomenul transhumanței, dar și emigrați datorită războaielor vlaho-bizantine. Victoria răsculaților vlaho-bulgari din Paristrion și Munții Haemus (Munții Balcani), cu sprijinul cumanilor nord-dunăreni, asupra Imperiului Bizantin în 1185-1186, a dus la constituirea între Balcani și Dunăre a Imperiului Vlaho-Bulgar sau Imperiul Asăneștilor, în frunte cu conducătorii mișcării, frații vlahii, Asan și Petru. Succesele înregistrate împotriva forțelor bizantine, destinate înăbușirii mișcării, au impus autorităților de la Constantinopol o primă recunoaștere a noii organizări politice, în anul 1188. În condițiile politice complexe din Peninsula Balcanică, la sfârșitul secolului al XII-lea și la începutul secolului următor, alături de Imperiul Vlaho-Bulgar vor lua naștere, la sud de Munții Balcani și alte formațiuni politice vlaho, autonome, aflate în raporturi conflictuale cu Bizanțul. Cauzele care au determinat această evoluție politică a vlahilor balcanici au fost multiple. Dintre cele identificate de noi, considerăm două ca determinante: aria de răspândire a vlahilor, sub forma unor insule compacte între celelalte populații din regiune, ceea ce a împiedicat o acțiune comună a acestor enclave împotriva Bizanțului; rivalitățile existente la nivelul fruntașilor vlahi, dornici de parvenire, speculate și întreținute cu abilitate de diplomația bizantină. (Prof. dr. Vasile Mărculeț, Vlahii balcanice și relațiile lor cu Balcanii. 1185-1204).

O altă revoltă a vlahilor a fost cea din Vlahia Tesaliei să fi dus la emigrări de vlahi în Bitinia? Păstorii vlahi

au ajuns prin transhumanță în nordul Asiei Mici. Sunt întrebări pe care arheologii și istoricii trebuie să răspundă în urma cercetărilor pe teren și în arhive. Împăratul bizantin, Constantin X Ducas (1059 – 1067) va duce în timpul domniei lui o politică de fiscalitate excesivă, având ca scop redresarea situației de criză începută imediat după moartea împăratului Vasile al II-lea, 1025.

Acest lucru va genera nemulțumirea populațiilor existente în themele (provinciile) balcanice. Și vlahii (aromânii) din Tesalia vor avea de suferit urmare acestor măsuri austere. Reacția lor, va fi organizarea în anul 1066 a unei răscoale îndreptată contra împăratului bizantin și a administrației themei. Comunitatea din Larissa și din zona înconjurătoare aparținătoare de thema Hellada era compusă din vlahi, greci și posibil și bulgari. Nu știm care era raportul numeric dintre aceste etnii, dar este mai mult ca sigur că vlahii (aromânii) erau majoritari, Tesalia fiind numită și în secolele XIII – XV, Vlahia Mare. Informațiile despre aceste evenimente le datorăm scrierii lui Kekaumenos, intitulată „Sfaturi și povestiri” redactată între anii 1075 – 1078. Răscoala a fost pusă la cale de un grup de oameni de vază ai orașului Larissa: vlahul Berivoi, Ioan Gremianites, Grigore Bambakas, vlahul Slavotă Carmalakos și Theodor Skibon Petastos. Conducătorul lor era însă Berivoi, în a cărui casă se adunau complotiștii pentru a pune la cale strategia declanșării răscoalei. Kekaumenos îi categorisește pe vlahi ca fiind urmași ai dacilor și besiiilor, deopotrivă de necredincioși, ca și strămoșii lor față de romani, și, arată că din apropierea Dunării și Savei au pornit spre miazăzi, și, s-au răspândit prin Macedonia și Epir. Berivoi avea să atragă de partea complotiștilor și elita conducătoare din orașul Trikala, precum și ciobanii și țărani din Câmpia Larissei. Istoricii bizantini făceau confuzia dintre vlahi și daci. Să fi fost doar o confuzie? Niculiță pus în fața neintervenției împăratului bizantin, trece și el de partea răsculaților, acceptând rolul de conducător al răscoalei. Care a fost cauza trecerii lui de partea complotiștilor, istoricii o motivează prin intenția de a controla și bloca revolta. Modul de scriere a cronicii este voit părtinitoare față de Niculiță, deoarece istoricul Kekaumenos era ginerele acestuia. În încercarea de a-l apăra și a justifica faptele socrului său, cronicarul va avea o atitudine dușmănoasă față de ceilalți conducători ai răscoalei, în special față de vlahi. Totodată va încerca să micșoreze vina lui Niculiță, și să atribuie vlahilor toată răspunderea revoltei. Rolul făcut de Niculiță este însă foarte ciudat,

deoarece el se afla în acea vreme și în legătura cu Roman IV Diogenes, pretendent la tronul imperiului bizantin, și, contestatar al lui Costantin X Ducas. Roman IV Diogenes (1068 – 1071) îl va elibera pe Niculiță din închisoare, în urma arestării lui de către Constantin Ducas, la înfrângerea revoltei. În urma acestor conflicte bizantino-vlahe avem de-a face cu emigrări de păstori valahi sau cu strămutări imperiale de populații în Asia Mică.

În perioada interbelică nouă sate de aci sunt locuite de vlahi, numiți Pisticoși («Păstori»), în număr de vreo 5000 de suflete. (Lazăr Șăineanu, Dicționar universal al limbei române, ediția a VI-a, ed. VI, 1929).

Aceste răscoale valahe și luptele dintre bizantini și imperiul vlaho-bulgar al Asăneștilor a dus și la migrații ale păstorilor valahi în Anatolia. Ana Commena în hronicul „Alexiada” considera că termenul de vlah, înseamnă „păstor nomad”. Cu turmele lor, posibil ca vlahii să ajungă în Bitinia pe urmele strămoșilor lor traci și romani. Istoricul Georgios Pachymeres în lucrarea „Istoriei compuse” vorbește de greutatea făcute de împărații bizantini vlahilor, care sunt strămutați în Asia Mică. Mai ales de împăratul Andronic II Paleologul în anul 1285. I-a mutat cu oi și vite forțat în zona Bursa, unde mai târziu au căzut sub stăpânirea turcilor selgiucizi. (Stelian Brezeanu, Gheorghe Zbucă, Români de la sud de Dunăre).

Mâna întinsă care spune minciuni o iei peste ochi!... (pamflet)

Viorel
Patrichi

Candidații au ieșit pe Centură Cum se dau ei de ceasu' morții pentru „piețele rrromânilor”... Au ieșit vacile domnului la soare prin București, pe o vreme aberant de caldă. Vaca Domnului este un gândac roșu, cu puchi negri. Ies pe sub garduri, fără teamă fiindcă niciun răpitor, nicio găină chioară nu

Piedone, care și-a pus o cunună de usturoi pe după cap, în timp ce un admirator ținea la urechea alesului icoana Sfântului Gheorghe, omorătorul de balauri și de năpârci politice... pe alose acorduri de manea la pian dă pept... Partidul Umanist Social Liberal (PUSL) și-a anunțat oficial candidații pentru Primăria Municipiului București și pentru primăriile de sector, într-o conferință de presă, în care Cristian Popescu Piedone a

vieții lor, indiferent de unde luptăm, că suntem în Consiliul Local, că suntem în Consiliul General, la primăriile de sector, la Primăria Capitalei, în Parlamentul național sau în Parlamentul European. (...) Și astăzi, mai mult ca oricând, mă bucur că am luat o decizie corectă, o decizie bună, uitându-mă la dumneavoastră și mulțumindu-vă încă o dată. Și promit să nu mă mai bată gândul niciodată”, a spus

în capul mesiei; fii zelos, asta nu-i cea din urmă Cameră!

Cațavencu: Madam, madam Trahanache, ești un inger...”

Cu diferența că Gabriela Firea s-a uitat în ochii noștri pișați de ea sub iia tradițională sau iia era pișa... nu mai știu. Orășenii nu strivesc vacile domnului sub talpă, cică vine Paștele și nu se cade să... Pe când eram copil, număram puii carmin de vaca domnului ca să știu câte ouă roșii am să

chise majoritatea piețelor din comunele noastre sub pretextul bolilor contagioase? Nu mai poți cumpăra o găină, o găscă, un purcel, un miel de la piață. Le găsești numai decongelate... Am lăsat cireașa pe coliva din urmă pentru vacile domnului. Pe când era primar la Sectorul 2, Neculai Onțanu de la PESEDEU a construit o piață nouă pe râul Colentina – Piața Cremenița. Curată, spațioasă, dichisită. A făcut și un pod arcuit să lege ambele maluri, să vină gospodinele să ia o ceapă, un cartof, să nu-și mai plimbe tandră până la Obor. A urmat un bețiv, tot de la PESEDEU, cumnatul toașei Nassar, nelipsită de pe blocuri vreo 20 de ani. Nu l-a văzut nimeni o dată. După el a venit altă specie, dar de la USEREU. Radu Mihaiu vrea să vină din nou „pe scurtătură”, ca să nu-l vadă nimeni, cum nu l-a văzut nimeni patru ani. Au venit cumanii, au mutat legumele din Obor la preț dublu și au fugit gospodinele. Și Piața Gherghiței a rămas tot mai pustie. În afară de portar, nu mai calcă nimeni pe-acolo.

„Eu vin în fiecare zi la service, dar nu vrea cumpărătorii să vie, mă asigură portarul. Cumpărătorii e de vină...” Sus, la intrare, scrie mare și frumos: „Piața Românilor”. Să chiorfiți voi că este „Piața Românilor”? Nu era picior de român cu produse. De ce nu ați pus trei de „R”, ca să fie mai clar și ca să vină românii la cumpărături? Peste râu, a rămas o groapă enormă unde Dan Iosif a turnat vagoane de ciment cu fier-beton ca să facă „Mol”. A venit criza, a venit și Doamna și l-a luat și pe Dan Iosif, iar în loc a apărut o baltă pe care se bălăcesc liște. În jur a crescut un crâng plin de mâțe sălbătice. Alături, un afiș mare cu portretul lui Radu Mihaiu: „Vin pe scurtătură”. Dacă-i vezi privirea pe un coridor în amurg, te ia cu frisoane... Să votăm vacile Domnului!...

mănâncă asemenea gândaci. Put! Nu, nu fac vreo aluzie sau vreo vinovată asociere cu urmașii comuniștilor. De fapt, și eu am fost comunist. „Nu, nu, eu n-am fost membră de partid!”, s-a ferit ca de Ucigă-l Toaca o veche colegă. „Cum, mă Veronica, nu mergeam noi doi la ședințele BEOBE?!...” Trecute vremi, trecute minți... „Acolo unde sunt primari liberali, curge lapte și miere!”, a spus răspicat, ca la emisiune, Rareș Bogdan sau Bogdan Rareș, încă nu mi-e clar. Mâna întinsă care spune minciuni și se lipește de ochi! Vreau să văd și eu cum arată un primar care secretă lapte și miere, vreau să-i pup tălpile! Premiul Nobel e prea puțin pentru el. Rareș Bogdan a fost mai tare ca Ștefan cel Mare, adică atunci când a trecut pe lângă statuia Măriei Sale de la Obor și s-a dus în Piața Obor ca să-i frece pătrunjelul lui Ciucă sub nas. Sau sub nasul lui Ciucă... sau, mă rog, la Ciucă sub nas, cu Rolex de 10.000 de dolari pe mână. Și oboreni au văzut și l-au crezut, așa că îl votează sigur pă el. Sau pă Tudose de la PESEDEU, cel supranumit „Terente al II-lea din Brăila”. Sau pe aurolacul

anunțat oficial că va candida pentru Primăria București, iar fiul său, Vlad Popescu Piedone, va încerca să-i ia locul la Sectorul 5. Liviu Negoită („adevăratul Negoită!”) va candida pentru Sectorul 1, dar acest om chiar a fost primar adevărat la Sectorul 3. Secătura de la PESEDEU a profitat că poartă același nume și i-a luat locul. La sectoarele 2 și 4, PUSL va susține candidații PSD. Păi bine, dragă domnule Liviu Negoită, ce cauți lângă aurolacul Piedone? Ca să ajungi tot la PESEDEU? Nu, ca să treacă puntea... Și câtă suferință și la vacile Domnului!...

„Mi-am pansat rănilor, cicatricile le-am ascuns sub iia noastră tradițională pe care o iubesc foarte mult, a pișat ochii Gabriela Firea. M-am uitat în ochii dumneavoastră și mi-am dat seama că ar fi corect pentru mine ca persoană să mă retrag într-un moment de cumpănă și acolo unde simțeam că nu mai găsesc locul, dar nu era corect pentru mine ca om politic și pentru dumneavoastră și pentru toți acei bucureșteni care și-au pus speranța în noi și care așteaptă să fim și noi parte a schimbării în bine a

Gabriela Vrânceanu Firea Pandele, cea lipsită de candidatură. Adică trebuie să minți cu nerușinare fiindcă alegătorul e prost de dă în gropi și își merită soarta: să te aleagă pe tine. Ai să cânti? Am să cânt... Ai să joci? Am să joc... Ai să șuguiesti? Am să șuguiesc... Ai să plângi? Am să p..., nu n-am să plâng!

Nene lancule, cât timp ai de gând să ne scoți mereu de sub pălăria Ta?! Cațavencu: Sărut mâinile... devotamentul meu...

Zoe: Cu o condiție: după alegere, o să fie manifestație Publică... d-ta ai s-o conduci.

Cațavencu (repede și supus): O conduc...

Zoe: D-ta o să prezidezi banchetul popular din grădina primăriei...

Cațavencu (asemenea): Prezidez...

Zoe: O să chefuiesti cu poporul...

Cațavencu (același joc): Chefuiesc...

Zoe: și o să vii aici cu toții, să saluți, în numele Alegătorilor, pe deputatul ales și pe prefect...

Cațavencu: Da.

Zoe: Ne-am înțeles?

Cațavencu: Da.

Zoe: Du-te și ia loc

adun de Paști, când umblam cu traista prin sat... Cum să aduni acum vacile domnului? Puii n-au ieșit încă și balaurii bătrâni îți strică sărbătorile. „E doctor, domne, e doctor! Cu Cîrstoiu votăm!”, strigă oșânza blondă de lângă mine. „Păi ați mai votat un doctor, tot de la PESEDEU, și plânge pârnaia dupe el, dar nu-l găsește nimeni ca să-l bage la pripon că e ales și nu se cade cu poporul ales...”, îl plesnește un moșneag care bătaie a Parkinson pe trotuarul din gura Oborului. Vacile domnului nu pricep că joacă frenetic în bancul cu japonezul care întreba prin București în 1989 „cine este dracu cu camașa-n gura lui?”, „cine este dracu cu camașa-n gura lui?... Trec prin piețe vacile domnului și nu vede nimeni cum stau șauorii cu cântarele după mormane de cartofi, de roșii sau carne, să nu se vadă cât arată. O tejghea se închiriază cu 5.000 de lei pe lună pentru fugarul Puiu Popoviciu, tot unul de-al lor. Câtă ștevie poți vinde? Nu-l întrebă nimeni pe Cîrstoiu, pe Ciolacu de ce arată jalnic Piața Matache, Piața Reșița, Piața Domenii. De ce? Ca să nu rămână fără tejghea.

De ce au rămas în-

Aceleași duplexuri politice de bordel...

Cezar Adonis
Mihalache

Este evident că sistemul electoral nu mai corespunde nici așteptărilor, nici nevoilor cetățenilor, dar nici stării în sine a societății de astăzi... Valorile, inclusiv ca repere și norme politice, s-au perimat, și nu mai există nici o certitudine pentru alegători, cu atât mai puțin o garanție post alegeri, clasa politică apelând, fățiș și agresiv, la fel și fel de artificii pentru a-și asigura majoritățile necesare, paradoxal, chiar înainte de alegeri... Coalițiile nu mai pot exista și nu își mai pot face „rondul” prin alternanțe, nici măcar intrinseci, fără a avea la bază, nu votul cetățenilor, ci siguranța perenității în duplexurile politice, de guvernare sau legiuitoare, mimând exercițiul democratic, atât prin campaniile electorale și votul ca mecanism, cât și prin prostituția guvernamentală (executivă!) a aleșilor cu șorț, masonic, demonic, nici nu mai contează într-o țară în care marginile iadului corupților, impostorilor și ipochimenilor s-a întins ca o pecingine a blestemului Zilei de Crăciun... O zi repetitivă

doar ca mesaj și destin, dar nu și ca o reluarea a desprinderii de mârșavii ce, fie ne conduc prin această „agoră” de mahala politică, fie doar asistă, precum „farfuridii” din opoziție...

Se impune, dară, o reformă a sistemului electoral... Fără de care descămoșarea clasei politice, fie și în dinții ruginiți de așteptări ale furcilor cetățenești, nu se poate produce... Dar nu este vorba, de exemplu, doar despre reducerea numărului de semnături pe listele de avans electoral ale partidelor și candidaților... De orice specie și gen – cât de curând!, ar fi ei... Pentru că asemenea schimbări ar favoriza doar ipocrizia și dezinteresul postelectoral al aleșilor... Avem nevoie, înainte de toate, de schimbarea perioadei ciclului electoral... Pentru că atâta vreme cât marile partide trag la blaturi, în tandemul duplexurilor politice, pentru a reuși să-și mai procure, nu doar voturile în sine, ci, aproape a priori, însăși candidații, atâta vreme cât s-a inserat o primă perioadă electorală înjumătățită oficial pe serviciile prestate în rocada de doi ani a celor două partide, nu doar

că avem dovada necesității comprimării acestui spațiu electoral (ucigător ca speranțe și așteptări pentru cetățeanul turmentat, iată, nu înaintea votului, ci după!), dar suntem puși chiar în fața fundației juridice necesare unei asemenea schimbări.

Sigur, pentru a contracara minciunile, exploziile de aranjamente, cumetriile, afacerile postelectorale ale aleșilor (guvernamentali, parlamentari și locali), am avea nevoie de alegeri în fiecare an! Pentru că așa ar putea fi, poate, responsabilizați actorii agoriei de mahala politico-guvernamentală, sub sceptorul unei azvârliri la tomberonul politic dacă își vor fi dovedit dezinteresul pentru țară, pentru cetățeni, pentru viitor, punctând, în mandatul câștigat, doar pe „fortuna” bunăstării individuale, de aleși, de clan, de fa(g)millii politice. Și am putea începe lupta dincolo de morile de vânt de acum, prin adoptarea alegerilor la doi ani... Cel puțin la doi ani, pentru a nu-i mai lăsa pe aleșii bipolitici ai dimorfismului guvernamental-legislativ să-și împartă ei perioadele de alternanță...

În paralel, ar trebui demarat însă și un demers

cetățenesc pentru interzicerea unor mecanisme electorale false... Ai acelor „precursori” folosiți în fiecare ciclu pentru a arunca momeli de oase și ciozvărte spre urnele de vot... Astfel, cel puțin cu o jumătate de an înaintea oricăror alegeri, ar trebui suspendate procedurile (politice) ale parchetelor și altor instituții „de forță” de a anunța demararea unor acțiuni de punere sub acuzare, de urmărire, de orice altceva, în cazul marilor procese postdecembriste intenționat nerezolvate de peste trei decenii... Pentru că, așa cum se întinde acum, pentru locale și europarlamentare, ciunga râncedă a unor urmăririi penale în cazul „Mineriadei”, „ștergându-l” de pe listă pe principalul vinovat (de fapt, ținându-l în formolul așteptării pentru alte următoare ispășiri electorale), așa vor fi rezervate pentru parlamentare și prezidențiale, celelalte procese nerezolvate ale țării, „Revoluția” și post-scriptururile „Mineriadei”. Și ar mai trebui ca toți candidații care vin dinspre agențiile și instituțiile deconcentrate ale statului să nu aibă dreptul de a candida dacă nu demisionează din funcțiile de

conducere (de influență și putere) tot cu o jumătate de an înainte. Pentru a nu mai „îngălbeni” în minciună cioara oricum vopsită a interesului față de cetățeni, prin fel și fel de gogoși umflate și azvârlite în spațiul public... Pentru manipularea alegătorilor și transformarea notorietății de „gostat” al unor inși în arvuni de aleși... Atât prin folosirea funcțiilor publice pentru inducerea în eroare și abuzul de încredere, dar și prin exercitarea unor acțiuni discreționare de către personaje fără pic de conștiință...

Și ar trebui aduse în discuție multe teme, sterpe ca efect social, economic între alegeri, dar care sunt reactivate în campanii, ba chiar împărțite de-a dreptul geostrategic, precum fluturarea banilor de către opoziție, ca lefuri, pentru românii care se întorc acasă din Diaspora aia mai săracă, și care i-a concediat, sau cei din zonele superdezvoltate (precum Qatar), invitați personal de către guvernanți, acasă, sub promisiunea asigurării pensiilor...

„Aleea academician Nicolae Cajal” din Muzeul Satului!!!

Ion
Coja

Da, în Muzeul Național al Satului am dat peste o placă cu această informație: Aleea Academician Nicolae Cajal... Să te tot mire! Ce legătură poate fi între satul românesc și Nicolae Cajal?! Un fel de explicație s-ar găsi în faptul că pe aleea respectivă singura casă țărănească este prezentată vizitatorilor cu titlul de Gospodărie evreiască, anul 1860! Așadar, pun evreii piciorul și-n Muzeul Satului Românesc! Doar toată România este a lor, ca o veritabilă „colonie”, cum a numit-o răposatul Ilie Șerbănescu! Citind textul lămuritor aflat sub titlul de mai sus, aflăm că construcția din satul Poienele Izei nu a fost ridicată de vreun gospodar evreu, ci de un localnic autentic numit Petreș Vasile, în 1860, și abia în perioada interbelică a fost cumpărată de un evreu, cărciumarul satului, ca tot evreul autentic.

Pe scurt, am descoperit la Muzeul Satului un fals grosolan... Administrația Muzeului e datoare o explicație: a falsului din inscripția „gospodărie

evreiască” și nefericita idee de a potcovi Muzeul cu „Aleea Academician Nicolae Cajal”! Alte alei n-am mai găsit în geografia Muzeului. Iar dacă le trebuia musai un nume de evreu pentru „aleea” unde se află „gospodăria evreiască”, har Domnului sunt o mulțime de nume evreiești mai potrivite, eventual al unor etnografi! Colegi cu Dimitrie Gusti...

Mă bate gândul că are o legătură cu această mizerie fiica răposatului academician, o persoană care a mai ilustrat de câteva ori renumita lipsă de măsură jidovească.

Am comentat cu ani în urmă gestul odraslei academice de a face cerere pentru primirea unei pensii de „supraviețuitoare a holocaustului din România”! Nici mai mult, nici mai puțin! Comentariul meu adresat la vremea aceea Comunității evreiești le amintea faptul că tatăl academicianului Cajal, tot medic, fusese medicul de familie al guvernatorului Transnistriei, celebrul „criminal” George Alexianu, vinovat de „holocaustul” din Transnistria! Dacă va fi fost un regim de represalii anti-evreiești în acei ani, este sigur că de acele represalii nu avea cum să aibă parte familia

doctorului Marcu(?) Cajal. În plus, fiul Nicolae Cajal n-a ajuns tatăl fiicei sale decât mulți ani după ce presupusul holocaust încetase! Așadar fiica academicianului nu avea cum să se considere supraviețuitoare a holocaustului, victimă a persecuțiilor anti-evreiești etc., etc...

De curând după intervenția mea am primit un sfat, să nu mai fac caz de relația dintre Cajal bătrânul și George Alexianu...

Cu Nicolae Cajal am avut un schimb de scrisori „deschise” pe teme din conțenciosul iudeo-valah, cu care ocazie l-am acuzat pe partener de un gest incorect: imediat după august 1944, junele Nicușor se prezentase la conducerea Facultății de Medicină din București cu o cerere de înmatriculare direct în anul al V-lea, unde ar fi ajuns dacă i s-ar fi permis în toamna anului 1940 să se înscrie la facultate! Cerere de un absurd total!...

Nicolae Cajal nu mi-a răspuns la aceste acuzații și schimbul nostru de opinii s-a întrerupt aici! Dar m-am trezit căutat de Eugen Simion care avea să-mi transmită un mesaj de la domnul academician: cer-

erea făcută cu ani în urmă era justificată de faptul că junele Cajal, care nu fusese acceptat la Facultatea de Medicină din București, totuși a urmat în anii de dictatură antonesciană facultatea de medicină în cadrul sistemului de învățământ evreiesc, organizat de comunitatea evreiască cu sprijinul ministerului de resort din guvernul Ion Antonescu. Da, Antonescu le-a interzis tinerilor evrei să frecventeze școlile românești, alături de colegii români, pentru a-i feri pe aceștia de influența nefastă a propagandei iudeo-bolșevice. Dar le-a permis evreilor să-și organizeze un sistem propriu de învățământ, ba chiar le-a dat tot concursul de care au avut nevoie! Știam de la Alexandru Graur că a existat această rețea de școli și facultăți evreiești, însuși Alexandru Graur activase ca profesor și inspector în acest sistem. Nu ascundea acest lucru!

Deosebire mare, așadar, între omul Alexandru Graur și evreul Nicolae Cajal! În prima clipă m-am mirat că Nicolae Cajal nu mă pusese la punct într-un text de răspuns la acuzația mea neîntemeiată! După aceea m-am lămurit! Un

asemenea text ar fi însemnat să se recunoască oficial că suferințele evreiești din vremea lui Antonescu nu fuseseră prea greu de suportat! Mereu după aceea am dat peste alți evrei care se plâneau că nu au mai avut acces la școli din cauza regimului antonescian!

Numele lui Nicolae Cajal, ca lider evreu, se leagă și de povestea cu Abatorul, una din paginile cele mai urâte scrise de comunitatea evreiască din România. Textele semnate de Radu Iftimovici pe acest subiect, reproduse în paginile site-ului nostru îl incriminează definitiv pe Nicolae Cajal, ca lider evreu, ca academician, ca om. E o glumă proastă existența aleii care îi poartă nevrednicul nume. Cer intervenția onor comunității aparținătoare pentru a se desolidariza de gestul administrației de la Muzeul Național al Satului...